

φωνητικής παραδόσεως, πρὸς δὲ καὶ τὸν καταρτισμὸν ὁμοιομόρφου ἐν τῷ ψάλλειν μουσικοῦ συστήματος, συμφωνῶς πρὸς τὸ ἀνάκειν ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ παραδεχόμενον σεμνὸν καὶ κατασκευτικὸν τοῦ Ἱεροῦ μέλους υἱοῦ.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἀποδεχόμενοι τὸν διορισμὸν προθύμως θέλετε συνεργασθῆ μετ' ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ ἐπιδικουμένου ἱεροῦ σχολοῦ.

(Τ. Σ.)

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ·

Ἐάν λοιπὸν τότε δὲν ἐπιτευχθῆ ὁ σχολὸς αὐτὸς διὰ τοὺς ἐκτεθέντας λόγους, ἄς ἐλπίσωμεν καὶ εὐχηθῶμεν νὰ ἐπιτευχθῆ τώρα, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἰδρύσεως θέσεως Ἐπόπτου τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ τῷ διορισμῷ καὶ πάλιν τοῦ κ. Ψάχου, ἔστω καὶ μὲ τὴν συνεργασίαν του, «μετ' ἄλλων συνειδητῶν παραγόντων», ὡς συστατῆ ὁ κ. Νικολάου. Ἔς θεωρηθῆ τὸ ἔργον ὡς νέος ἱστορικός σταθμὸς ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἡμῶν μουσικῇ.

Ἐν Καρταίην.

ΧΡΙΣΤΟΣ Γ. ΒΛΑΧΟΣ
ἀκηγόρος

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟ "ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΙΑ ΖΩΗ,, ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

(Απόσπασμα ἀπὸ γράμμα στὸν διευθυντῆ τοῦ περιοδικοῦ).

Ὅταν πρὶν δύο χρόνια εἶχε πρωτοεῖρθε ἐδῶ θίασος ἑλληνικός, ροσιόμασταν πότε ἐπὶ τέλους θὰ μᾶς παρουσιάξῃ ἓνα καθαρὸ ἑλληνικὸ ἔργο. Ὅτι ἀνεβάξῃ τότε ἦταν ἔργα ξένα μεταφρασμένα πρόχειρα καὶ βιαστικά, ἢ τὸ πολὺ, κομποῦλας τοῦ Μολιέρου ζωντανάμεθα ἀπ' τὸν ἀμίμητο Νέξερ. Ποτὴ μὲ τὴν ἀλήθεια δὲν φανταζόμεσταν πὸς ἔργο ἑλληνικὸ θὰ βλέπαμε μονάχα ἀπ' τὴν τουρκικὴ σκηνή, μεταφρασμένο καὶ παιγμένο ἀπὸ Τούρκους ἠθοπολοῦς. Ἦταν κάτι ποὺ περιμέναμε βέβαια μὰ μέρα, μὰ ἔχι τόσο σύντομα καὶ μάλιστα τόσο πετυχημένα. Γιατί, γιατί νὰ τὸ κρῶθῃ; Ἀμφέβαλλα κι' ἔγω ὁ ἴδιος ἀνθάταν δυνατό, ἑλληνικὸ ἔργο ν' ἀνεβάξεται ἀπὸ τούρκους ἠθοποιοῦς καὶ τὸ κυριώτερο, νὰ καταλαβαίνονταν ἀπὸ τὸ τουρκικὸ κοινόν. Κι' ὅμως αὐτὸ γίνηκε. Ὁ Σπύρος Μελάς στάθηκε ὁ τυχερὸς τοῦ ἔργου αὐτοῦ κι' ἡ διαλεχτὴ μας καλλιτέχνηδα Δίς Ἐλενα Χαλκούση, ἡ εὐτυχημένη τοῦ πρώτου στὰ τουρκικὰ μεταφρασμένον θεατρικὸν κομματιὸ ἐμφυχιώτρια.

Εἶπε τὴν πολλὴ πετυχημένη πρωτοβουλία, νὰ συνεργαστῆ μετ' ὅσον γὰρ τοῦρο καλλιτέχνη Raçit Rıza καὶ ν' ἀνεβάσῃ τὸ «Μία νύχτα μὰ ζωή...» ποὺ παρουσιάστηκε πολὺ καλλιτέρα ἴσως κι' ἀπ' ὅτι θὰ παρουσιαζόταν σ' ἑλληνικὴ σκηνή. Δὲ θέλω μ' αὐτὸ ν' ἀμφισβητήσω τὴν ἀξία κανενὸς ἑλληνικοῦ θιάσου. Κάθε ἄλλο. Ἐμεις οἱ πολῖτες ἐδῶ δὲν τοὺς καλονομιζοῦμε αὐτοὺς. Ὅμως μοῦ φαίνεται προσόντο σπάνιο στοὺς ἀθηναϊκοὺς θιάσους, ἡ παύραξια κι' ἡ εὐκρίνεια καὶ πρὸ παντὸς ὁ σεβασμὸς στὸ κοινόν, ἀνεβάξοντας κάποιο ἔργο, πράγμα ποὺ κυριώτερον στὴ τουρκικὴ παράστασι τοῦ «Μία νύχτα μὰ ζωή...» (Bir gece ve bir hayat...).

Ὁ θίασος τοῦ Raçit Rıza, τοῦ κολοσσῶ αὐτοῦ τοῦ τουρκικοῦ θεάτρου, κι' ἡ Δίδα Ἐλενα Χαλκούση βγήκαν πέρα γιὰ πέρα ἀσπροπρόσωποι ἀπὸ τὴν τελημένη τούτη δοκιμασία τους. Κι' οἱ θεὸ παρουσίασαν τὸ ἔργο μ' ὅσην μπορούσαν τελειότητα καὶ καταχειροκροτήθηκαν. Ἄν μάλιστα πρόσχαν λίγο περισσότερο τὴν μετάφρασι—ποὺ κι' ἔτσι ποῦταν, ἦτον καλὴ πάλι— θὰ λέγαμε δίχως διαταγμὸν πὸς πρώτη φορά ἔργο ἑλληνικὸ παίζονταν μὲ τόσο ἐπιτυχία.

Εἶμαι: κάθε ἄλλο παρὰ κατάλληλος ἐδῶ, νὰ κρίνω τὴν παράστασι τούτη. Δὲν ἦταν ἄλλωστε αὐτὸς ὁ σχολὸς μου. Θέλησα νὰ σὰς μεταδώσω ὅσο μπορούσα τὸν ἐνθουσιασμὸν μου, βλέποντας, χάρις στὴν καλὴν μας φίλην κι' ἐκλεχτὴν μας ἠθοποιὸν Δίδα Χαλκούση, πλὴν πλᾶϊ, νὰ συνεργάζονται, θεὸ θεάτρα, τὸ τουρκικὸν καὶ τὸ ἑλληνικόν, ποὺ τόσο ἀγαπῶ καὶ παρακολουθῶ.

(Πόλι)

Α. Ν. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ